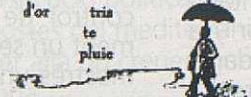

« Il pleut... »

il mon il il o cou é
 pleut coeur pleut pleut pluie ron cla
 len se la et o ne tes
 te ferd por moi bel mes fan
 ment en te je le a fa
 il pen Au pleu pluie mis ros
 fait sant gus re d'a vain au
 froid à te sur crier queurs beau
 Des mes ou mes change et so
 ra a vre a toi chan leil
 la mie la mis en je vic
 les qui bou que cou toi to
 pas souf che la ron o ri
 sent frent com pluie ne pluie eux
 ve pour me en in de que
 nant há pour chat fi fer de
 des ter le ne nie en vien
 Cé la der à pour ray dra
 ven vic nier l'in mes ons la
 nes toi sou fi a d'or tria
 re pir ni mis te pluie

Guillaume Apollinaire, *Poèmes épistolaires*. Gallimard

Una grandesa –la de les urnes catalanes– que només pot créixer quan parlin amb la contundència inapel·lable d'un referèndum. Ho repetiré: Referèndum! Quan els resultats no permetin lectures emboirades entre la lletra menuda ni matisos borrosos que el 27S no ha pogut mesurar. Simple i sense grisos: "Sí" o "No". Arribarà el dia d'aquesta consulta nítida? Ens la deixaran exercir? Em temo que per ara no. I si arriba, perquè tot esdevé, caldrà assumir-ne els resultats. Per ara, tenim –tenen– la sospita que s'assolirien a favor del "Sí". D'ací el recel i un gran argument per posar-hi tots els impediments.

¿És Catalunya qui té un problema o és Espanya qui transita per un contratemps? Si només ens documentem en alguns tertulians, Espanya pateix les vel·leitats infundades –i per molestar– d'una tribu centrifugada a la perifèria peninsular que està per demanar la independència. Què ens costaria parlar sempre castellà i oblidar-nos de les històries passades que ja no mouen molí. Som així de rars. Entre

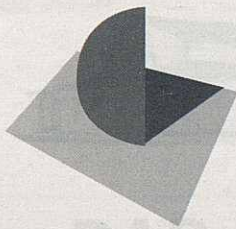
el desconeixement i el soroll mediàtic hi ha persones que encara dubten si en la intimitat parlem català de veritat –com l'Aznar– o és una mania en públic per fer la guitza.

Espanya té un gros problema. L'encaix satisfactori no s'ha resolt ni a còpia de postals perfumades d'amor, "Estimo Catalunya i els catalans", ni amb misatges urgents per videoconferència. Espanya sense Catalunya és un supòsit impensable i dolorós en la vocació imperial –Cuba i les Filipines in memoriam–. El buc insígnia de la unitat territorial no es pot desballestar. Creure que l'immobilisme polític o que el temps ho resoldrien ha estat un error que també passarà factura. La situació ja toca de ple l'Estat i hem de veure com ho afrontarà després que el Constitucional hagi tornat a alinear la flota de galions a la badia de Cádiz.

I ara què? Rere el preludi del 27S arriba el 20D. El joc de barcos on el PP en pot sortir tocat i enfonsat. El moment és de llevantada política perfecta. I ara què? Tenim l'Artur Mas imputat i al punt de mira de la flota constitucional mentre els de la CUP el volen esferificar a les graelles com un Sant Llorenç a la catalana. Moments apassionants i decisius a tots els mars que banyen l'altiplà ibèric. La majoria parlamentària –aquí i allà– s'haurà de guar. A la Villa i Corte cerquen a Google qui cony són aquests pollastres de la CUP a qui caldrà sol·licitar pels conductes reglamentaris i distingir amb la medalla al mèrit civil que atorga Sa Majestat el Rei.

Al Moll de la Fusta tampoc no amaina la llevantada. Aquesta matinada el cel queia aplomat amb un temporal de flashos i trons. La nau amb destinació a Ítaca estiba el fato. Un capità, a qui volen prendre la brúixola, espera que torni a sortir el sol i la mar s'encalmi. Una havanera política sense rom cremat.

Josep Lladró Basegaña

CLADELLAS

Ctra. St. Feliu, s/n
 Tel. 93 844 83 00
 Fax 93 844 83 86
 Sta. Eulàlia de Ronçana

Venda al major de :

- Articles platja i camping
- Juguines nacionals i importacions exclusives
- Regal informal

